

flyde de ældre fast ansatte Kunstnere nogen Forbedring i deres Stilling, naar Andre afgaae, eller at kunne vinde nye Kræfter i fast Ansættelse for Theatret, skjøndt Afgangen gjør dette ønskeligt, ja, endogsaa nødvendigt. Det hedder nemlig i § 14: „den Sum 29,865 Rbd. 87 Sk., som for Diebliffet udredes i Pensioner til Theaterpersonalet, skal nedbringes til 13,000 Rbd., som et Beløb, der ikke maa overskrives, undtagen til Pensionering af de i § 7 nævnte Embedsmænd.“ Det er langt fra mig, og Ingen kan, efter hvad jeg tidligere har ansøgt, troe, at jeg vil forsvare, at Pensionensbyrden til Theaterpersonalet er opvoxet til 29,000 Rbd., ja, næsten til 30,000 Rbd., hvorimod jeg, som sagt, troer, at der i saa Henseende er begaaet sørgelige Misgreb; men slette Ting staae ikke til at ændre. Nu skal derimod Pensionensbyrden nedbringes til 13,000 Rbd., og derfor hedder det videre i § 14: „til Opnaaelsen heraf bestemmes, at ny Pensionering af Theatrets kongeligt ansatte Personale ikke maa finde Sted, forinden der skeer Afgang i den nævnte Sum“; men jeg spørger: er dette retfærdigt, er det overensstemmende med Pensionensloven, kan det overholdes? Dog, jeg skal ikke lægge videre Vægt herpaa, da man aabenbart maa have forudsat, at der ikke vilde opstaae et slikt Tilfælde, forinden der fandt Afgang Sted i den nærværende Pensionering. Men det hedder videre: „at kun det Halve af det derved — ved Afgang — ledigtblevne Beløb maa anvendes til nye Pensioner“, og nu tages Hensyn til to Tilfælde, som efter Lovens § 12 og 13 kunde indtræde, og det bestemmes herefter, at det Overskydende bliver at opføre paa en aftagende Pensionliste, hvorved endnu tilføies, „at, skulde det blive nødvendigt at tilstaae nogen Pension, ved hvis Udredelse heelt eller tilbeels denne Regel ikke kan iagttages, da skal det Overskydende imidlertid udredes af Theatret selv, og af den Conto, hvoraf den Paagjaldende har været lønnet“, hvortil yderligere er tilføiet: „de for Contoen lovbestemte maxima maae dog derfor ikke overskrives.“ Men hvilken Indflydelse paa Theaterbestyrelsens Raadighed over at kunne ansætte de Kræfter, hvortil Theatret har Trang, og over at lønne dem paa en passende Maade, ville disse Bestemmelser

ikke have? Jeg vil antage, at en kongeligt ansat Skuespiller, med Gage 1500 Rbd., afgaaer, saa vil Theaterdirecteuren eller Theaterbestyrelsen kun faae fri Raadighed over de 1000 Rbd., fordi $\frac{1}{3}$ af de Gager, som tilflyde de kongeligt ansatte, efter § 8 skal tilbageholdes, indtil disse faste Lønninger, som nu udgjøre over 40,000 Rbd., ere bragte ned til 32,700 Rbd.; men naar paa samme Tid en anden Afgang eller det samme Tilfælde gjør en Pensionering nødvendig, der kommer til at falde de faste Lønningers Conto tildeels tillast — thi der er megen lang Udstigt til, at ikke Halvdelen af den Pension, som i en saadan Anledning skal udredes, vil falde paa den Conto, hvorpaa denne Udgift for er bleven opført — saa kan det meget let blive Tilfældet, at ved en fast Skuespillers Afgang med 1500 Rbd. Gage vil det Beløb, hvorover Bestyrelsen da vil kunne raade, for dermed at forbedre Gagerne eller lønne nye Kunstnere i fast Ansættelse, blive meget mindre end de $\frac{2}{3}$ af hiin Gage. Ja, dette vil endog som oftest blive Tilfældet; thi netop fast lønne Kunstneres Afgang vil i Reglen have deres egne eller deres Efterladtes Pensionering til Følge, der vilde falde Pensionens Contoen til Last, men hvoraf kun Halvdelen nu vil gaae over paa denne Conto, medens den anden Halvdeel vil falde den Conto til Last, hvoraf Gagen hidtil er udredet. Den ærede Rigsdagsmand, som har været Medlem af Commissionen, ryster paa Hovedet, men jeg er temmelig vis paa, at naar dette Lovforslag, som jeg har gjort mig saa megen Umage for at forstaae rigtigt, at jeg tør sige, at det er uforstaaeligt, ifald jeg har misforstaaet det, ikke tilligter noget ganske andet, end hvad der ligger i Ordene, saa vil det vise sig, naar det bliver til Lov, til hvilke Indskrænkninger i Bestyrelsens frie Raadighed det vil føre. Jeg indrømmer imidlertid, som jeg alt har sagt, at det er høist vanskeligt at affatte en Lov, som paa een gang skal indeholde bestemte og varige Regler for en Anstalts Bestyrelse, og tillige fastsætte blot transitoriske Bestemmelser, som man regner paa ikke skulle have lang Varighed, men som efter Forholdenes Natur længe ville gjøre sig gjældende, og det er dette, som har ført til de Vanskelighe-